

Zaspani Janče.

»Čiv, čiv, čiv... Pokoncu!
Vstani, Janče mali!
Meketajo že kozé,
že ovčice se glasé...
Vstani, Janče, vstani!«

Čivka vrabček v luži,
a v podstrešju tihem
spi pastirček Janče,
sladko v sanjah se smeji,
sanja in se ne predrami...

In glasneje kliče ptiček:
»Čiv, čiv, čiv!« Že vstal je
solнца jutranjega žar
in lepó kot še nikdár
se na nebu zasmehljaj je...

»Čiv, čiv, vstani Janče!
Solnce nad gorami
se ti smeje, ko ležiš,
ko še vedno sladko
spiš«...

In pastirček se predrami.

»Ti, presneti vrabček!
Kaj spet hočeš?« reče,

»Komaj se je vzbudil dan,
pa naj vstanem ves za-
span?
Saj nikamor ne mudi se...«

»Čiv, čiv, čiv, pastirček,
tvoja čredica že čaka!« —

»Tiho, vrabček! Naj kozé
in ovčice potrpe,
čredica naj še počaka.« —

»Čiv, čiv, čiv, zaspanček!
Pa ne bo nič dala
mleka čredica... Zvečer
kašice ne bo nikjer,
skleda bode prazna
stala«...

Janče mali zdaj pomisli.

»Dobro, vrabček! Vstal
bom.

Tja nad njive gori v breg,
tja v zeleni, solnčni breg
lačno čredico odgnal
bom.« — —

V e k o m i r.

